

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **K. V.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10. 2011, č. j. OAM-146/LE-LE18-LE18-2011, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce včas podanou žalobou napadl shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“). Namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR) byl zkrácen na svých právech a že správní orgán nedbal o to, aby přijaté té řešení odpovídalo okolnostem případu (§ 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), neboť v případě svého návratu do vlasti bude jednoznačně vystaven ohrožení na životě a zdraví. Svůj

názor odůvodnil skutečnostmi spjatými s ostatními členy jeho rodiny. K tomu uvedl, že jeho děd pracoval neoficiálně v KGB, jeho otec byl policistou. Žalobce uvedl, že je potomkem rodu Romanovců. Své problémy ve vlasti dává do souvislosti s prací jeho děda, který v minulosti nechal deportovat několik osob na Sibiř. Potomci, příbuzní těchto osob ho zcela logicky začali pronásledovat. Uvedl, že svá tvrzení může podpořit i další osobní zkušeností, kdy se mu ve vlasti začaly dít „divné věci.“ Jednoho večera, když spal u své kmotry, dostavili se tam neznámí muži, dle jeho mínění z ukrajinské mafie, kteří mu úmyslně poškodili telefon a zaměnili léky na srdce, čímž ho ohrozili na životě. Zmínil, že jeho otec zemřel za „velmi podivných okolností.“ Opakovaly se útoky na jeho osobu, kdy kromě výměny jeho léků mu byla vyměněna láhev s pivem, která obsahovala jakýsi jed. Takové a obdobné věci se mu stávaly velmi často, a proto nepochybuje o tom, že byl opakovaně vystaven ohrožení na životě a proto se obává návratu do vlasti. Dále poukázal na nedostatečné zjištění skutkového stavu ze strany žalovaného, který neprošetřoval jeho výpověď a okolnosti, které ho vedly k opuštění vlasti. Poukázal na neaktuálnost použitých zpráv. Vytýká správnímu orgánu, že se při svém rozhodování omezil pouze na posuzování jeho zdravotního stavu a vůbec se nezabýval jím tvrzenými skutečnostmi a za tím účelem si neobstaral důkazy, když žalobce sám žádné doložit nemůže. Zároveň uvedl, že žalovaný nevzal při svém rozhodování jeho zdravotní stav v potaz a nezabýval se možnostmi a dostupností následné léčby v zemi jeho původu. V dalším odkázal na žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál vztahující se k jeho žádosti. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, když má za to, že rozhodnutí ve všech částech výroku bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní tvrzení a výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí. Uvedl, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil a při jeho výpovědích zohledňoval jeho zdravotní potíže. Ve vztahu k § 12 písm. a) zákona o azylu žalobce neuváděl jakékoliv politické problémy ani žádné své veřejné aktivity. Pokud jde o posouzení dle § 12 písm. b) cit. zákona, žalobce uváděl, že z vlasti odjel proto, že tam není legální marihuana a v případě návratu se obává toho, že by v zemi svého původu neměl kde spát a nedostal by žádnou práci. Tyto důvody nejsou podřaditelné důvodům dle citovaného ustanovení. Tvrzené problémy se sousedy či okolím kvůli dědovi-udavači mohl dle žalovaného řešit přestěhováním. Poukazovaný ruský původ vzhledem k početné skupině Rusů žijících na Ukrajině neshledal správní orgán za žalobce ohrožující. Žalovaný dále uvedl, při rozhodování podle § 14 (humanitární azyl) se zabýval jeho rodinnou a sociální situací i jeho psychickým onemocněním. Rovněž se řádně zabýval i možnými důvody pro udělení doplňkové ochrany. Je přesvědčen, že žalobci se dostalo řádného řízení a okolnostem případu přiměřeného posouzení jeho žádosti, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany, jak dostatečně odůvodnil ve svém rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích

žalobních bodů. Žalobu projednal při jednání za účasti tlumočníka do jazyka ruského.

Ze správního spisu soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o mezinárodní ochranu, podané dne 8.7. 2011, žalobce uvedl, že je ukrajinské národnosti, křesťanského vyznání, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo organizace. V minulosti byl trestně stíhán v roce 1988 na Ukrajině (za krádež bicyklu), v roce 1999 v ČR za poskytování návykové látky nezletilému a vydírání, dvakrát v Polsku v letech 2003 a 2004 za neoprávněný pobyt a v roce 2007 za neoprávněný pobyt v Německu. Ukrajinu naposledy opustil 7.8. 2010, protože byl pronásledován kvůli tomu, že je potomkem královského rodu Romanovců, dále proto, že jeho otec pracoval ve vlasti jako policista a jeho děd pracoval neoficiálně v KGB. Dále měl problémy kvůli svému ruskému původu (po svém otci, matka je Ukrajinka). K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že 1) mu na Ukrajině nedávají vnitřní pas, 2) nechtějí ho tam zaměstnat, 3) chtějí se mu pomstít příbuzní obětí, které jeho děd deportoval na Sibiř. V případě návratu do vlasti se obává toho, že nebude mít peníze, nebude mít kde spát a budou se mu opět dít „divné věci“. Uvedl, že v minulosti již třikrát neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu (v roce 2005 v Rakousku, v roce 2006 a 2010 v Nizozemsku). Uvedl také, že ČR pro něho není cílovým státem, chce žít v Nizozemsku, kde je legální kouřit marihuanu, kterou potřebuje ze zdravotních důvodů. Svůj zdravotní stav označil za dobrý. V obsáhlém vlastnoručně psaném prohlášení uvedl, že jeho potíže ve vlasti souvisely s jeho původem. Uvedl, že je potomkem královského rodu Romanovců. Nedávno se dozvěděl, že jeho děd pracoval pro KGB, která se zabývala likvidací nepohodlných osob. Děda donášel na lidi nebezpečné pro stranu a jejich potomci se mu chtěli pomstít. O svém otci sdělil, že ve vlasti pracoval jako policista, absolvoval Vysokou školu policie v Kyjevě a do rozpadu Sovětského svazu pracoval v orgánech činných v trestním řízení, o čemž věděli všichni jejich sousedé a známí. Otec zemřel za záhadných okolností násilnou smrtí, o čemž se dozvěděl až po svém návratu z Nizozemska. Dále sdělil, že se ho třikrát někdo pokusil otrávit. Jednou spal u své kmotry a do pokoje, kde spal, vnikli neznámí lidé a vyměnili mu lék. Včas poznal, že je to jed a přežil to. Ve druhém případě nocoval v hotelu v Užhorodu a někdo mu obdobným způsobem vyměnil láhev s pivem. V posledním případě byl na návštěvě u přítelkyně, která mu vyměnila láhev karlovarské becherovky za jinou s prášky na spaní. Díky náhodě se mu nic nestalo. Uvedl, že podobných případů pokusů o jeho zabití by mohl uvést mnoho. Jeho život je vystaven nebezpečí nejen na Ukrajině, žádá o ochranu a možnost pracovat.

Při pohovoru provedeném dne 8.7. 2011 a doplňujícím pohovoru dne 13.7. 2011 žalobce podrobněji rozvedl své potíže ohledně svého původu (kromě tvrzení, že pochází z královského rodu Romanovců uvedl, že je potomkem Lenina), které jsou podrobně zachyceny na straně druhé až třetí napadeného rozhodnutí. Nelogičnost a nekonzistentnost žalobcem učiněných výpovědí lze dle názoru soudu vysvětlit jeho zdravotními obtížemi. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce byl ode dne 18.7. 2011 do 25.8. 2011 hospitalizován v Psychiatrické léčebně v Praze Bohnicích kvůli svému duševnímu onemocnění.

Při doplňujícím pohovoru dne 20.7. 2011 žalobce ke svému zdravotnímu stavu vypověděl, že na Ukrajině několikrát navštívil psychiatra, který mu řekl, že by se měl léčit. Vzhledem k tomu, že na Ukrajině jsou léky drahé, matka mu je posílala z ČR (získala v ČR trvalý pobyt) včetně antidepresiv, která sama užívala. Žalobce udělil správnímu orgánu souhlas s nahlédnutím do své zdravotní dokumentace a jejím použitím pro posouzení jeho případu.

Žalovaný tak měl k dispozici lékařskou zprávu ze dne 22.7. 2011, předběžnou propouštěcí zprávu ze dne 25.8. 2011 a zprávu ošetřujícímu lékaři ze dne 31.8. 2011, zpracovanou Psychiatrickou léčebnou v Bohnicích, která mu byla doručena dne 18.10. 2011. Z těchto zpráv vyplývá, že žalobce trpí závažným duševním onemocněním, psychiatrickou poruchou se symptomy schizofrenie. Dále je v nich uvedeno, že užíval alkohol, THC, kokain, trpí paranoidně-perzekuční, extrapotenční a megalomanickou bludnou produkcí a halucinacemi. Po propuštění z léčebny byl žalobce stabilizovaný, schopen ambulantního léčení s doporučením pravidelných kontrol v psychiatrické ambulanci, užívání medicíny a abstinence alkoholu a psychoaktivních látek.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, které jsou citovány na straně páté napadeného rozhodnutí. Jedná se zejména o Informace MZV ČR ze dne 19.10. 2010, 13.5. 2009, 13.12. 2010, výroční zprávu Human Rights Watch z ledna 2011, Zprávu MZ USA ze dne 11.3. 2010, s nimiž se žalobce seznámil.

Při jednání soudu účastníci setrvali na svých procesních návrzích. Soud k důkazu konstatoval dopis matky žalobce, doručený soudu dne 30.1. 2012 včetně příložené lékařské zprávy žalobce ze dne 12.1. 2012 – MUDr. Chroboková, psychiatrická ambulance Rožnov pod Radhoštěm (potvrzení paranoidní schizofrenie, t.č. v klidu). V něm matka žalobce žádá soud o zohlednění zvláštnosti případu jejího syna, který se ve svém životě dostal do velkých potíží, v důsledku čehož onemocněl duševním onemocněním. Nemá žádné zázemí, peníze, nemá kam jít. Uvedla, že žije v ČR již 20 let, stará se o svou starou matku, je však schopna synovi pomoci. Soud k důkazu dále konstatoval žalobcem předloženou lékařskou zprávu MUDr. Chrobkové ze dne 10.5. 2012 s příloženou zprávou Psychiatrické léčebny Bohnice ze dne 31.8. 2011 (tato již založena ve správním spisu). Ve zprávě ze dne 10.5. 2012 MUDr. Chrobková uvádí, že na žádost žalobce potvrzuje, že je od 28.12. 2011 v její psychiatrické péči a dlouhodobě se léčí pro závažné psychické onemocnění. Dále uvádí, že aktuální zdravotní stav vyžaduje pravidelné užívání psychofarmak a aplikaci injekcí. Žalobce nyní bydlí u své matky v Rožnově pod Radhoštěm, která se o něho stará. Žalobce uvedl, že na Ukrajině nikoho nemá, zůstal by na ulici, na Ukrajině není zdravotní pojištění, ošetřen by byl pouze za peníze. Potvrdil, že v současné době bydlí u své matky, která získala v ČR trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny se svojí matkou, která je státní příslušnicí ČR.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném

dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba n e n í d ů v o d n á.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Soud po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby dospěl k závěru, že v řízení nebylo prokázáno, že by žalobce byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (§ 12 písm. a) zákona o azylu), to ostatně ani netvrdil nebo že by mohl mít důvodnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, jejichž výčet je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce uvedl, že z Ukrajiny odjel proto, že tam není legální marihuana, neměl tam práci a žádné zázemí. Takové pohnutky nelze posoudit jako azylově relevantní. Soud je nucen obdobně jako žalovaný konstatovat, že nelogické výpovědi žalobce je třeba hodnotit s ohledem na jeho psychické onemocnění. Žalovaný posoudil žalobcovy výpovědi k problémům vyplývajícím z jeho tvrzeného carského původu a pozdějšímu tvrzení, že je vnukem Lenina, s ohledem na historická fakta, jako zcela nevěrohodné. Soud si dovoluje odkázat na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, kdy správním orgánem zjištěné, přijaté a odůvodněné závěry plně akceptuje. Pro takový postup shledal krajský soud oporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž se uvádí: „*Je-li rozhodnutí žalovaného*

správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Jak vyplynulo z obsahu správního spisu a z odůvodnění napadeného rozhodnutí, správní orgán posuzoval zejména rodinnou, sociální a zdravotní situaci žalobce. Přestože žalobce v podané žádosti uvedl, že je po zdravotní stránce v pořádku, v průběhu správního řízení vyšlo najevo, že žalobce dlouhodobě trpí psychickým onemocněním, kvůli kterému navštívil psychiatra i na Ukrajině a v ČR byl hospitalizován v psychiatrické léčebně. Žalovaný měl se souhlasem žalobce přístup k jeho zdravotní dokumentaci a při své úvaze hodnotil jak aktuální zdravotní stav žalobce, tak s odkazem na zprávy o zemi původu i možnosti lékařské a zejména psychiatrické péče na Ukrajině. Horší úroveň zdravotní péče či nespokojenost žalobce s úrovní této péče v zemi svého původu není zákonným důvodem pro vyhovění jeho žádosti o udělení azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.4. 2006, č.j. 2 Azs 21/2007, dostupný na www.nssoud.cz). Soud dále odkazuje i na rozhodnutí NSS ze dne 11.3. 2004, č.j. 2 Azs 8/2004 v němž se uvádí, že „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“ Ze žalobcem doloženého aktuálního zdravotního stavu nevyplývala potřeba jeho další hospitalizace na psychiatrii. Pokud bude dodržovat stanovenou léčbu a doporučení lékaře, může v nastavené léčbě

bezpochyby pokračovat i na Ukrajině. Žalobce v žalobě rozporuplně uvádí, že se žalovaný při posouzení jeho žádosti omezil pouze na jeho zdravotní stav a současně, že se jeho zdravotním stavem nezabýval. Soud konstatuje, že poté, co v průběhu správního řízení vyšlo najevo, že žalobce trpí duševním onemocněním, žalovaný se touto otázkou zabýval, vyžádal si aktuální lékařské zprávy pro své rozhodnutí a v jím učiněných závěrech soud neshledal žádného pochybení. Z poslední lékařské zprávy ze dne 10.5. 2012, dopisu matky žalobce i jeho vyjádření před soudem vyplývá, že bydlí u své matky v Rožnově pod Radhoštěm, která se o něho stará a je ochotna mu i nadále pomáhat. Soudu na tomto místě nezbyvá než konstatovat, že po splnění příslušných podmínek si žalobce může upravit svůj pobyt na území ČR prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, obdobně jak to v minulosti učinila i jeho matka. Institutu mezinárodní ochrany nelze k takovému účelu zneužívat. Soud dospěl k závěru, že žalovaný při posouzení o neudělení humanitárního azylu žalobci měl dostatek informací a podkladů a při svém rozhodování nevybočil z mezí stanovených zákonem.

K doplňkové ochraně soud uvádí, že jejím smyslem a účelem je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o

azyly v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud po provedeném přezkumném řízení dospěl k závěru, že žalovaný pro rozhodnutí o doplňkové ochraně shromáždil aktuální informace o zemi původu žalobce, tyto konfrontoval s jeho azylovým příběhem a pokud jde o tvrzené obavy, přihlédl i k psychickému stavu žalobce. Žalobce neuvedl žádnou perzekuci vůči své osobě ze strany státních orgánů Ukrajiny, nelze proto dospět k závěru, by v případě návratu do vlasti byl ohrožen vážnou újmou ve smyslu § 14 odst. 2 zákona o azylu. Na Ukrajině v současné době neprobíhá mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) nebyly v případě žalobce zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje.

Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž žalobce neuvedl v žalobě žádné podstatné důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného ani žádné takové skutečnosti, které by závěry rozhodnutí žalovaného zpochybnil. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 24. května 2012

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně